

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— "Όχι. Γιατί αυτό ίσως δεν εινε αλήθεια. 'Εγώ τουλάχιστο δεν το πιστεύω. 'Αλλά να μάθω πώς μπορεί να πάψεις να τον αγαπάς αν εξακολουθήση να σε ζηλεύει."

— "Ω, Τάκη! Και νομίζεις πώς δεν του τόπα χίλιες φορές; Μά τα ίδια και χειρότερα. Φαίνεται πώς άδιαφορεί με την αγάπη μου. Γιατί μήπως μ' αγαπά κι' αυτός; "Έχει λάθος. 'Η αγάπη του δεν εινε παρά μία μαγία για το κορμί μου. Με υποκτεύεται, με νομίζει ικανή για όλα, δεν μου έχει καμιά εκτίμηση, με περιφρονεί. Μόνο στο κρεβάτι τα ξεχνά όλα. Με την ιδέα πού έχει για μένα, θά με χώριζε. 'Αλλά με κρατεί, γιατί δεν έχει ξεθυμώσει ακόμα το πάθος του. Εινε αγάπη αυτό; εινε; ..."

Τού έλεγε... Τον ρωτούσε... Και καθώς ο Τάκης δεν βιαζόταν να της απαντήσει, εκείνη ξαναρχίζε. Του ειπε πολλά. Κι' ανάμεσα στάλλα, του διηγήθηκε και μερικές σκηνές,—με τη φωτογραφία του 'Εθαγγελάρη,—άπ' αυτές, πού της έδειξαν τι ήταν ο Νίκος και την έκαιμαν να τον συχαθῆ.

— "Επιτέλους ο Τάκης της ειπε :

— "Είμαι πολύ λυπημένος μ' αυτά πού άκούω και πού δεν τα φανταζόμουν, αλλά, Δώρα μου, τι να σου πώ! πρέπει να κάνεις υπομονή. 'Εχω άκουσει πώς κι' η ζήλεια, ανάμεσα στ' άντρογυνα περνά με τον καιρό. "Έστω, ο Νίκος τώρα σε υποκτείνεται. 'Αλλά άμα ιδῆ πώς δεν ειναι παρά μία κολή, πιστή, άφοσιωμένη γυναίκα, κι' θάάνη; Κι' ἡ ύποψια θά του βγῆ, κι' ἡ ζήλεια θά τον άφήση..."

— Ζῆσος, Μάη μου! 'Ε.αμε περίλυπη ἡ Δώρα, ἅμα γεράσουμε, τό ξερω... 'Αλλά πώς θά ζήσουμε όσο ειμαστε νέοι; ... 'Ετσι ζούν οι άνθρωποι; ... Χωρίς αγάπη, χωρίς αίσθημα, χωρίς άμοιραία εκτίμηση κι' εμπιστοσύνη, μόνο μ' έναν πόθο σαρκικό, με μία κτηνωδία; ... 'Α, όχι, ἐγώ, Τάκη δεν μπορώ! Και στο λέω να τό ξερείς: ἡ θά βάλω τῆ ντροπή του κόσμου κατά μέρος, θά τάψηφῆσω όλα και θά γυρίσω στο σπίτι μου, ἡ.. θά δώσω ἕνα τέλος στή ζωῆ μου.

— Δώρα! Τι λόγια ειν' αυτά πού λές; φώναξε ο Τάκης, αλήθινα συγχινημένος και τρομαγμένος αυτή τη φορά.

— "Αλλά τούτο, φαίνεται, περίμενε κι' ἡ Δώρα. Και σιγότερα, χαμηλώνοντας τά μάτια, μ' ἕνα μικρό δισταγμό, ειπε :

— "Εκτός.. εκτός άνμάληθηξέσου.

— "Ω, σε λυπάμαι, Δώρα! τῆς άποκρίθηκε ελικρινώς σε λυπάμαι... 'Αλλά τι μερῶ να κάμω; .. Τῆ γνώμη μου σου τῆν ειπα... τῆ συμβουλή μου σου..."

— Δε σου ζητώ συμβουλή! Τόν έκωψε εκείνη. Σου ζητώ αγάπη!

— "Ο Τάκης έσκόρπησε. Για μία στιγμή ειχε ξεχάσει πού εστεινε δλη αυτή ἡ εξομολόγηση της Δώρας. 'Η τελευταία της λέξη του τό θυμός σόλι' μ' προσποιήθηκε πώς άκόμη τῆν παρεξηγούσε :

— Μά σ' αγαπῶ, Δώρα, της ειπε. Πίστεψε πώς δε σε ξεχωρίζω από τις αδελφές μου.

— Δεν μου φάνη αυτῶ! του άποκρίθηκε. Τάκη! θέλω από σένα τῆν αγάπη πού μου λείπει! τῆν αγάπη πού χωρίς αυτῆ δεν μπορῶ ἐγώ να ζῆσω! Τάκη, σ' αγαπῶ!.. Τό ξερω. ὦ, τό ξερω πώς πῶς καί καταλάβει. Γι' αυτῶ μ' άποφεύγεις, γι' αυτῶ με φοβάσαι. 'Αλλά γιατί, γιατί;... Για μία ιδέα; 'Ανοησία! Γιατί και σὺ, Τάκη, μ' αγαπάς! Τό ξερω, τό βλέπω, δεν μπορεῖς παρά να μ' αγαπάς!..

Τῆν άκουγε σάν άποσβολῆμενος. Δεν ἤξερε τι να της πῆ. Και δεν συλλογίζοταν άλλο παρῆ να σηκαθῆ, να τῆν σηκώξῃ, να τῆν αφήση και να φύγῃ.

Κι' ἴσως θάκαμε άσυναίσθητα και κάποιου κίνημα πού εδειξε στήν Δώρα τῆν πρόθεσί του. Γι' αυτῶ ζώηρεψε τῆ φωνῆ της σάν τρομαγμένη κι' άλλως τά χέρια της για να τόν κροτήση :

— "Όχι, Τάκη, ὄχι!.. Μείνε, άκουσέ με! Μ' αγαπάς και σὺ, ὅπως σ' αγαπῶ! Είπατε και οι δυο δυστυχημένοι. 'Αλλά στο χέρι μας εινε να γίνουμε οι πῶ εὐτυχισμένοι του κόσμου. Δε θυδιάζει κανεις τῆν εὐτυχία του σε μία ιδέα, σε μία άνοησία. 'Ελα! Κι' ὁρμώντας, τὸν ἀγκάλιασε κι' άρχισε να τὸν φιλεῖ με μαγία.

— Τάκη μου!.. αγάπη μου!.. λατρεία μου!..

— "Ο νέος αίσθάνθηκε τρομο, φοβική, βελανγία. 'Η πρώτη του ὁρμή ἦταν ν' αντισταθῆ, να τῆν πετάξῃ από πάνω του, να τῆν

βρίση. 'Αλλά δυο πράγματα μαζί παράλυσαν τῆ δύναμή του. Πρῶτά μία ντροπή. Ντράπηκε τὸν εαυτῶ του να παῖξῃ ὀλο 'Ιωσήφ. Ντράπηκε και τῆν ἴδια τῆ Δώρα. 'Επειτα μία γοητεία. Τό θερό σω. μστάκι πού επεφτε ὀλο άπάνω του, τά φαιοπράσινα μάτια πού τὸν κοιτάζαν λιγωμένα από ἔρωτα, τό ῥόδινο στοματάκι πού τὸν φιλοῦσε με τέτοια λαύρα, με τέτοια παραφορά, τὸν εκμηδένιζαν, τὸν κατανικοῦσαν. Κι' από τά ἐχθρικά ἐκεῖνα αίσθήματα πού τὸν πλημμύριζαν στήν αρχή, δεν του ἔμεινε παρά ὁ τρομος. Κοίταζε πρὸς τῆν πόρτα σά να φοβόταν να μῆν ἔμπεινε ἀξάφνα κανεις, τῆν εσπρωγχε ελαφρά, γλυκά από πάνω του, σά να τῆς ἔλεγε «ὄχι τώρα, ὄχι ἐδῶ», μ' ασηχρόνας τῆν ἀγκάλιασε κι' αυτῶς, τῆ φιλοῦσε κι' αυτῶς, και τῆς ψιθύριζε :

— Δώρα!.. Για τό Θεό!.. Σύχασε!.. Μά τι κάνεις!.. τι κάνεις!.. Θε μου τι κάνουμε!..

— 'Αγαπιόμαστε! του άποκρίθηκε μία στιγμή.

Κι' άκράτητη πιά, κάθησε στα γόνατά του, και τὸν ἀγκάλιασε σφιχτότερα και κόλλησε τά χεῖλη της στο στόμα του σ' ἕνα μακιο φίλι, μεγάλο, μακρῶ, ἀτέλειστο...

"Ε, ἦταν πιά άδύνατο! ἦταν άνώτερο άπ' τῆ δύναμη του άνθρώπου! Σε λίγες στιγμές, ὁ δυστυχημένος ο Τάκης ξεχάσε ὀλοσδιόλου ποιά ἦταν ἡ γυναίκα εκείνη πού ειχε στήν ἀγκάλια του. Δεχόταν τό φιλεῖ της με μιάν άπειρη ἠδονή. Τῆ φιλοῦσε κι' ἐκείνος στο στόμα σά ναθελε να ρουφήξῃ τῆν ψυχῆ της. Κι' ἔφτασε να τῆς λέη σά μεθυσμένος:

— Ναί, αγαπιόμαστε!.. Δώρα, σάγαπῶ!..

Ξεγούσε άκόμα και να κιντάρη πρὸς τῆν πόρτα. 'Ο φόβος τὸν ειχε αφήσει! Δεν αισθανόταν, παρῆ τῆ μεθῆ, τῆ γοητεία, τῆν ἠδονή, τῆν εὐτυχία του ξεφρενιασμένου ἀγκάλιασματος, του φλογεροφιλιοῦ.

— "Αξάφνα, ἕνας χτύπος. Πιο κυρία του εαυτῶ της, ἡ Δώρα τὸν άκουσε και πετάχτηκε :

— Κάποιος εινε!

— "Α!

— "Ο χτύπος ξεανακούστηκε.

— "Εμπρός! ἔκαμε ο Τάκης.

— "Ήταν ἡ ὑπηρετρια.

— Κυρία Τάκη... ο κύριος Νάσος.. μπορεί, λείει, να σὰς ιδῆ μία στιγμή!

— "Όχι, ὄχι! ἔσπευσε ναποκριθῆ ἡ Δώρα. 'Ο κύριος Τάκης ειχε φοβερά άπισχολημένος αυτῆ τῆν ὄρα... 'Εχει μιά πολὺ βασισική ἐργασία... Πες του να παρῆσῃ τά-πῶγμα.

Παρ' ὀλίγο να ἐπικυρώση αυτῆ τῆ διαταγῆ ο Τάκης, να στειῆ τῆν ὑπηρετρια να διώξῃ τό φίλο του, να κλειθῶσῃ πίσω της τῆν πόρτα και να ξεαναγορίση στή Δώρα...

'Αλλά ἡ διακοπῆ εκείνη τουδωσε, θάλεγε, καιρῶ να ρίξῃ και μία ματιά στήν ἄβυσσο πού εδρασε μπροσυναιστάνθηκε, σκέφτηκε : «Αυτῶ τὸ Νάσο μου τὸν στέλνει τώρα ὁ Θεός». Κι' ειπε :

— "Όχι, Δώρα, δεν μπορῶ... πιεπει να τὸν ιδῶ μία στιγμή... Ξερω πὸς εχει να μου πῆ κάτι σπουδαίο... Δεν θά με άπασχολῆση πολὺ... Σε παρακαλῶ, Δώρα, ἀφῆσέ με μόνου.

Κι' ἐβγῆκε ἔξω γι' αυτῶ τὸ φίλο του.

— "Οταν, σε λίγο, ξεαναγύρισε με τό Νάσο στήν κάμαρά του, ἡ Δώρα ῶς ἦταν πιά ἐκεί.

— "Μονάχη, στο σαλονάκι της, παραδοκουσε πότε να φύγῃ ὁ ὀλη-έκαινος. Και φουρκισμένη, βαστιημοῦσε και καταριόταν :

— "Εκαχορονάχει πού βρέθηκε κι' αυτῶς!.. Ποιός ξερει τώρα... 'Αν μείνη πολὺ; αν γυρίσουν οι άλλοι; "

— "Όχι, ὁ Νάσος δεν ἔμεινε πολὺ οὔτε φάνηκε κανέναν. Άλλος στο σπίτι. 'Αλλά ἡ Δώρα εἶπαθε και χειρότερο : Μετά πέντε λεπτά, ὁ Τάκης της εφυγε μαζί με τό Νάσο!

Τὸ μετάνοιωσε λοιπόν; Και με μία πρόφση εφυγε πάλι για να τῆν άποφύγῃ;

— Τι άνόητο παιδί!

Τῆν αγαποῦσε, τῆ λαχταροῦσε, και φοβόταν! Θυσίαζε τῆν εὐτυχία του, τῆν εὐτυχία τους, σε μία ιδέα, σε μία άνοησία!..

('Ακολουθεῖ)

Ο Τάκης τῆν άκουγε σάν άποσβολῆμενος...